

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,

noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

KRISTAN HIGGINS

te aștept
să vii

Traducere din limba engleză

ELENA ARHIRE

 DREAM
BOOKS

– Băuturile sunt din partea casei!

Gașca izbucni în urale euforice nu doar pentru că în acel moment Colleen O'Rourke – barmaniță și proprietară a jumătate din cel mai bun (și singurul) bar din oraș – oferise băuturi din partea casei, ci și pentru că Brandy Morrison și Ted Standish tocmai se logodiseră.

Colleen mai îmbrățișă o dată fericitul cuplu, apoi se întoarse în spatele reghlei și bătu palma cu clienții obișnuiți ai barului, scoțând berile din frigider și amestecând martini, turnând vin și trimițând pahar după pahar de-a lungul barului spre cei care le așteptau cu nerăbdare. La urma urmei, relația dintre Brandy și Ted era opera ei. Acum avea la activ... Hm... Paisprezece cupluri pe care le adusese pe calea căsătoriei? Nu, cincisprezece! Nu era rău. Nu era rău deloc.

– Bună treabă, Coll, spuse Gerard Chartier, primindu-și berea artizanală Cooper's Cave din partea casei.

Stătea la capătul barului, unde pompierii aveau o „întâlnire“ pe a cărei ordine de zi părea să fie lista de beri artizanale de la O'Rourke. Dar Colleen nu avea de ce să se plângă. Oamenii erau perfecți pentru afacerea ei.

– Statutul tău de celibatar nu a trecut neobservat, zise ea și îl mângâie cu drag pe chelie. Stai fără grijă! Tu urmezi.

– Aș prefera să rămân singur.

– Nu, n-ai prefera. Ai încredere în mătușa Colleen, care este mereu atât de înțeleaptă și de atotștiutoare.

– Colleen! strigă fratele ei, Connor, din bucătărie. Nu mai hărțui clienții!

– Eu sunt partea fermecătoare a barului nostru! Îi strigă ea înapoi. Dragii mei, vă simțiți hărțuiți?

I se răspunse într-un cor entuziast că nu. Ea pluti agale în bucătărie.

LEDDIS

We know

– Bună, Rafe, îl salută ea pe bucătarul secund, care pregătea unul dintre celebrele lui cheesecake-uri. Să-mi păstrezi și mie o porție, da?

– Desigur, iubirea vieții mele, rosti el fără să se uite la ea.

Era gay. Toți bărbații buni erau gay.

– Scumpul meu frățior, îi spuse Colleen fratelui ei geamăn, ce te supără?

– Tocmai ai oferit băuturi în valoare de 300 de dolari, nimic mai mult, zise el.

– Brandy și Ted s-au logodit. Și inelul este frumos.

– E opera ta, Collie? întrebă Rafe.

– La drept vorbind, da. S-au sorbit din priviri săptămâni de-a rândul. Eu i-am împins ușurel de la spate și *voilà!* Mă aștept să fiu domnișoară de onoare. Iar.

Rafe zâmbi.

– Și când o să-ți pui superputerile să lucreze și pentru tine, iubito?

– Oh, niciodată. Eu sunt prea deșteaptă pentru toate astea. Îmi place să folosesc bărbații pentru plăcerile mele pur fizice...

– Încetează! Nimeni nu vrea să audă despre viața ta sexuală, spuse Connor.

– Eu vreau, zise Rafe.

Ea zâmbi. Chiar dacă aveau amândoi 31 de ani, să-și tachineze fratele încă era una dintre pasiunile vieții ei.

– Mi se pare o risipă să nu se bucure nimeni de toate minunățiile astea.

Rafe făcu semn spre sânii și chipul ei.

– S-a fript în tinerețe, îi spuse Connor lui Rafe.

– Oh, te rog! *Nu* sunt singură din cauza asta. În plus, și tu ești singur. Este vorba doar de copilăria noastră disfuncțională, Rafe.

– Să nu îndrăznești! zise el, adăugând stratul de frișcă la prăjitură. Eu am fost băiatul gay născut în marea familie a Martorilor lui Iehova și crescut în estul Texasului cu cinci frați mai mari care jucau fotbal. A fost un fel de *Vis împlinit* combinat cu *Cabaret în familie* și *Oamenii din mlaștină*. Nimeni nu poate să mă bată la capitolul familiei disfuncționale.

– Tu câștigi detașat, rosti Colleen. Eu și Con am avut doar un tată care o înșela pe mama și...

– Nu era cumva seara ta liberă? o întrerupse Connor.

– Ba da. Dar, folosindu-mă de legătura noastră telepatică de frați gemeni, am venit pentru că am simțit că îți era dor de mine.

– Ai simțit greșit, mormăi el. Ia-ți tălpășița din bucătăria mea! Tocmai ți-a venit gașca.

– Asta aude și musca, spuse Rafe.

– Știu. E înfricoșător. Pa, băieți! Nu uita de colțișorul meu de rai pe pământ, Rafe. Connor, vino să ne saluți! Toată lumea te iubește, chiar dacă nu știu de ce.

Ea ieși din nou în bar și, desigur, își zări numaidecât fetele: Faith Holland, cea mai bună prietenă a ei (și proaspăt căsătorită – deși Colleen nu putea spune că fusese ideea ei, îi ajutase totuși pe cei doi să rămână împreună), Honor, sora mai mare a lui Faith (martini cu trei măslinile), pe care Colleen *sigur* o ajutase cu dulcele Tom Barlow – nunta lor urma să aibă loc la început de iulie –, și Prudence, cea mai mare dintre surorile Holland (gin tonic acum, când venise primăvara), căsătorită de zeci de ani.

– Cum merge treaba, fetelor? Honor, ca de obicei? Pru, un gin tonic? Și tu, Faithie? Am niște căpșune pe care le-am păstrat pentru tine – cu puțină vodcă, puțină mentă, un strop de lămâie... Vrei să încerci?

– Doar apă pentru mine, zise Faith.

– Oh, Dumnezeuule, ești însărcinată? întrebă Colleen cu sufletul la gură.

Faith și Levi se căsătoriseră în ianuarie și, după felul în care o privea soțul ei, cei doi erau mai ceva decât iepurii. Or, se știa prea bine ce se spunea despre iepuri.

– Eu n-am spus asta.

Dar ea roși, iar Honor zâmbi.

– Păi, eu sper că ești, rosti Pru. Nimic nu se compară cu binecuvântarea de a avea un copil, chiar dacă am crezut că îmi vine să o strâng de gât pe Abby zilele trecute. M-a întrebat dacă poate să-și facă un piercing în limbă. I-am spus: „Cum să nu, mă duc să iau un ciocan și un cui și îl facem pe loc“. Dar e atât de nătângă... Iar discuția a degenerat grav după aceea.

– Bună, fetelor, zise Connor respectos, ieșind din bucătărie.

– Con, adu-le lui Pru și Honor ce comandă de obicei și un pahar mare de apă cu gheață pentru Faith.

– Credeam că vrei să vă salut, nu să vă servesc, spuse el. Faith, ești însărcinată?

– Nu! Poate. Să nu suflă o vorbă, zise Faith. Mi-e sete, nimic mai mult.

– Connor Cooper ar fi un nume pe cinste, îi sugeră el.

– Eu cred că sună pretențios, zise Colleen. Colleen Cooper sau Colin dacă este băiat... Așa mai merge. Con, ce-ar fi să ne aduci băuturile alea? Și niște *nachos*?

Fratele ei îi aruncă o privire încruntată, dar se supuse, iar Colleen se lăsă pe spate în scaun.

— Ghiciti ce ati ratat! Brandy Morrison și Ted Standish tocmai s-au logodit! El s-a pus în genunchi și tot tacâmul, iar ea a izbucnit în plâns. A fost frumos, doamnelor! Frumos din cale afară!

Hannah, verișoara lui Colleen, le aduse mâncarea și băuturile, iar Prudence se apucă să le povestească despre ultima ei aventură în încercarea de a mai condimenta un pic atmosfera din vechiul pat conjugal. Foarte distractiv. Coll cercetă barul în timp ce Pru vorbește, asigurându-se că totul mergea strună.

În treacăt, se gândi că a-și petrece seara liberă la serviciu poate că nu era un lucru chiar atât de sănătos. Desigur, opțiunile pe care le avea erau limitate în Manningsport, New York, un oraș cu puțin peste 700 de locuitori. Ar fi putut să rămână acasă, citind și îmbrățișându-se cu Rufus, uriașul ei câine-lup irlandez, cărui nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să se uite cu venerație în ochii ei preț de câteva ore. Nu avea cum să negi efectele benefice pe care le putea avea asupra egoului.

Sau, se gândi Colleen, ar fi putut să iasă la o întâlnire. Rafe avea dreptate.

Doar că fiecare tip cu care se întâlnea părea să ducă lipsă de ceva. Nu mai simțise fluturași în stomac de mult, de foarte mult timp.

Ca proprietară a singurului local din oraș unde se servea alcool pe tot parcursul anului, Colleen vedea o mulțime de relații care se nășteau sau se sfârșeau lamentabil. În general, lucrurile mergeau bine pentru că femeia îl instruisese cu măiestrie pe tip în tainele purtării potrivite. Omul suna când spunea că avea să sune. Acorda mare atenție întâlnirilor. Îi punea întrebări despre viața ei tocmai pentru că ea nu-și dezvăluise tot trecutul din primele zece minute.

Cu toate acestea, mult mai comune erau finalurile lamentabile, când Colleen se apuca să facă un Cosmopolitan al solidarității între femei sau turna în pahar un deget în plus de Pinot Gris pentru o femeie care habar nu avea ce anume nu mersese bine. Firește, Colleen îi putea spune, iar uneori chiar o făcea: „Poate că n-ar fi trebuit să-i vorbești despre fostul tău iubit două ore“ sau „A fost oare inspirat să-i spui de la prima întâlnire că tocmai ai primit confirmarea și îți poți face tratamente de fertilitate?“

Din fericire, Brandy, acum logodită, îi ceruse sfatul lui Colleen de la bun început. „Să ies cu el și mâine? Este bine să mă culc cu el acum? Să-i scriu acum?“

Răspunsurile: *nu, nu și nu.*

— Colleen, spuse viitoarea mireasă, voiam să-ți mulțumesc din nou pentru tot. Se aplecă și o luă în brațe. Domnișoară de onoare!

— Desigur! rosti Colleen. *Mazel tov!* În cinstea voastră! Mă bucur atât de mult pentru voi!

— Mulțumesc, Coll, zise Ted. Ești cea mai tare!

— Al cincisprezecelea cuplu din portofoliu, le spuse ea surorilor Holland în timp ce fericitul cuplu se ducea probabil să facă sex sălbatic.

— Ai un talent înnăscut, îi zise Faith, pescuind un *nacho* din farfurie.

— Și totuși, chiar aseară a fost aici o biată femeie care îl implora pe tipul cu care era să nu o părăsească. Am luat-o deoparte și i-am spus: „Iubito, dacă trebuie să cerșești, chiar vrei să cerșești de la ratatul ăsta?“ Firește, a continuat să plângă și să implor. M-a durut groaznic. Ea își termină băutura, unul dintre cocktailurile cu căpsune pe care i-l pasase Faith. Poate că ar trebui să țin un curs. Pru, când o să înceapă Abby să iasă, să o trimiți la mine!

— Așa facem. Și îți mulțumesc pentru că, Dumnezeu, pe mine nu mă mai ascultă zilele astea!

— Scuze că vă deranjez, se auzi o voce, iar toate trei ridicară privirea.

— Bună, Paulie, zise Colleen. Ce faci? Ia loc!

Paulina „Paulie“ Petrosinsky își trase un scaun, îl întoarse cu spatele și îl încălecă. Fusese colegă de clasă cu Faith și cu Colleen – nu neapărat prietenă la vremea aceea, dar foarte drăguță. Mai trecea pe la O'Rourke, de obicei după vreun antrenament la sală, unde devenise cunoscută pentru capacitatea ei de a ridica greutatea.

— Hm, te-am auzit spunând ceva despre, hm, un curs? Pentru femei? o întrebă ea.

— Universitatea Scorpiilor, spuse Pru, iar Faith și Honor pufniră.

— Foarte amuzant, rosti Colleen. Reputația îmi este mult exagerată.

— Și cine e de vină? o întrebă Faith. Ar trebui să nu mai răspândești tot felul de zvonuri despre tine.

Colleen zâmbi. Oare nu scrisese ceva teribil de măgulitor despre ea pe peretele din toaleta domnilor chiar cu o săptămână în urmă? Ba cum să nu!

— Ignoră-mi așa-zisele prietene, zise ea. Ce mai faci?

— Hm... Chiar poți să ajuți pe cineva? Cu... știi tu. Cu dragostea, bărbații și chestii de genul ăsta?

Fața lui Paulie se coloră într-un roșu aprins, apoi în violet.

— Ești bine? o întrebă Honor, încruntându-se ușor.

— Oh, asta? Fața mea. Se numește eritem cranio-facial idiopatic. Mă... înroșesc. Mult.

— Mi-ar plăcea să mai rămân, spuse Prudence. Noi, fermierii, trebuie să ne trezim devreme. Mult succes cu băiatul tău, Paulie! Ne vedem, fetelor!

LIBRIS | We know
3,000+

–Deci te interesează cineva anume? o întrebă Colleen, așezându-se pe scaunul eliberat de Pru ca să facă mai mult loc la masă.

Paulie înghiți în sec.

–Da, șopti ea, aruncând o privire în jur.

–Cine? o întrebă Faith.

–Hm... Aș prefera să nu spun.

Colleen încuvintă din cap.

–Ce-ți place la el?

–El este... este atât de drăguț! Adică foarte amabil, nu? Și mi se mai pare vesel, bun și deștept. Adică... Ei bine, este minunat.

Colleen zâmbi.

–Iar când îl vezi, simți că ți se face rău, apoi cald și apoi frig?

–Exact, răspunse Paulie, iar fața i se făcu din nou mov.

–Îți imaginezi că vorbești cu el, te ține de mână, faciți plimbări sub clar de lună și toate chestiile astea siropoase?

–Eu... da. Îmi imaginez.

Paulie inspiră tremurător.

–Îți face zona interzisă să se înfioare? Simți că îți ia foc pielea, că ți se înmoaie genunchii, că mori de nerăbdare să-l săruti...

Faith se ridică.

–Mi-e dor de Levi, anunță ea. Apăsă un sărut pe obrazul lui Colleen și o strânse de umăr pe sora ei. Mult succes, Paulie! Să nu iei de bun tot ce zice Colleen.

–Mă duc și eu, zise Honor. La revedere, pețitoarea mea! Să fii cu minte, ai grijă! Pe curând, Paulina!

–Deci cine este tipul? întrebă Colleen după ce plecară cele două.

Paulie aruncă o privire nervoasă spre bar. Aha! O sugestie.

–Știi ce? spuse Paulie. Nu contează. El este... nu e de nasul meu.

–Ba cum să nu fie! strigă Colleen. Paulie, tu ești atât de drăguț!

Chiar ești! Orice bărbat ar fi norocos să te aibă alături.

În plus, Colleen încă se simțea puțin vinovată față de Paulie.

–Mulțumesc, mormăi ea.

–E adevărat, rosti Colleen hotărâtă.

Sigur, Paulie nu fusese binecuvântată cu vreo mare frumusețe.

Și tatăl ei era puțin ciudat – Ronnie Petrosinsky, proprietarul a patru mici restaurante numite Chicken King, unde se servea pui prăjit în 38 de feluri diferite, toate foarte-foarte rele pentru sănătate. Era faimos la nivel local pentru reclamele lui, în care se tot plimba îmbrăcat ca un cocos cu o coroană pe cap. Și biata Paulie apărea într-un costum de pui

pufos și galben, purtând o coroană – Prințesa Puilor. Încearcă să scapi de un asemenea titlu, mai ales în liceu!

–Ascultă, Paulie. Nu există bărbat care să nu fie de nasul tău. Haide, spune-mi!

Paulina oftă cu năduf și își bău pe nerăsuflata berea Genesee (primul lucru pe care trebuia să-l facă: să o pună să bea ceva mai feminin).

–Bryce Campbell.

Oh! Bine, deci putea să fie cam dificil.

Bryce era superb. Superb în stilul lui Jake Gyllenhaal în *Def-Con 4*... Omul se delecta cu tot felul de femei sexy, după cum prea bine știa Colleen. Bryce era un client obișnuit al barului. Nu era cel mai isteț om de pe pământ, dar era dulce. Avea farmecul lui, iar femeile se dădeau la el mai tot timpul.

Multe femei.

–Bine, zise Colleen, dându-și seama că nu spusese nimic preț de o clipă. Nici o problemă.

Paulie îi aruncă o privire disperată.

–Vorbesc serios. Ne descurcăm noi. Deci povestește-mi mai multe despre tine și Bryce!

Expresia lui Paulie deveni visătoare, iar roșul aprins din obraji se estompă.

–Știi că face voluntariat la adăpostul de animale?

Colleen încuvintă din cap. De fapt, Bryce o ajutase să-l aleagă pe Rufus Tolomacul.

–Și toate animalele îl iubesc. Trec destul de des pe acolo. Eu... am adoptat doi câini și patru pisici în ultimul an.

Colleen zâmbi.

–E ceva. Dar continuă!

–Zilele trecute, băgam benzină, la fel și el, și nici măcar n-am plănit asta! Mi-a zâmbit și a spus: „Hei, Paulie, cum merge?” Ea oftă la amintirea cuvintelor lui magice. A fost minunat. Adică zâmbetul lui a fost minunat, știi?

Da. Bryce avea un zâmbet frumos. Era adevărat.

–Nu este niciodată într-o dispoziție proastă, continuă Paulie. Nu are niciodată nimic rău de spus despre nimeni. Nu că aș vorbi cu el. Nu prea mult, în orice caz. Dar uneori ridicăm greutatea în același timp și... Ei bine, încerc să vorbesc cu el. Dar parcă de fiecare dată mi se oprește mintea în loc și nu am niciodată nimic bun de spus. Dar săptămâna trecută? A trebuit să trec pe lângă el și i-am spus: „Scuză-mă”, iar el mi-a răspuns, citez: „Nici o problemă”. Colleen, mirosea

IBDIS

We know
 you

atât de bine! Femeii i se aprinseseră rău călcăiele. Și când eram în liceu, nu m-a luat niciodată la mișto.

Lui Colleen i se strânse ușor inima în piept. Paulie avea o constituție solidă, athletică și deținea recordul școlii la numărul de flotări, învingându-l până și pe Jeremy Lyon, zeul fotbalului, record care se păstrase până în zilele noastre. Afacerea tatălui ei nu o ajuta prea mult la capitoul socializare. La început, domnul fusese crescător de pui, iar Paulie nu dusese o viață la fel de bună ca majoritatea copiilor din oraș, chiar dacă nu fusese la fel de săracă precum alții. Și apoi, după ce Chicken King devenise o afacere de mare succes... Ei bine, noua lor situație fusese diferită și era greu să fii diferit la vârsta adolescenței.

Chiar dacă acum era directorul executiv de la Chicken King, Colleen nu o văzuse niciodată pe Paulie îmbrăcată cu altceva decât cu haine sport. Și părea mereu în lumea ei, oricât ar fi fost de drăguță și de inteligentă.

Cu o durere în suflet, Colleen își dădu seama că Paulie îi amintea de Savannah, sora ei vitregă de nouă ani.

–Știi ce? Hai s-o lăsăm baltă, bine? Îmi pare rău, spuse Paulie.

–În nici un caz, rosti Colleen. Ar fi cel mai norocos bărbat din lume să te aibă. Vorbesc serios. Ești minunată, ai atât de multe calități... Nu o să fie atât de greu, Paulie. Cum au fost celelalte relații pe care le-ai avut?

–Hm... n-am mai avut niciodată o relație.

–Nu-i nimic. Deci n-ai nici o experiență cu bărbații?

–Sunt virgină, zise ea.

–Nu-ți face griji! Nu este nimic în neregulă să te păstrezi pentru marea iubire.

La urma urmei, i se întâmplase și lui Colleen. Nu că povestea ei ar fi fost un exemplu demn de urmat.

–Mai degrabă nimeni nu mi-a cerut să o fac.

Oh! Sărmana!

–Nu-i nimic.

–Eu cred că ar prefera să iasă cu tine, rosti Paulie.

–Oh, te rog, spuse Colleen cu o tresărire. Bryce? Nu. Noi nu suntem... El este un dulce, dar nu e genul meu. Dar voi... V-ar sta foarte bine împreună.

Chipul lui Paulie se lumină.

–Serios? Crezi? Sincer? Fac tot ce-mi spui. Crezi că am vreo șansă?

–Absolut.

Connor se întoarce.

–A sunat tata. Vrea să faci pe dădaca. Se pare că Gail are nevoie de o pauză.

Ah! Gail Chianese O'Rourke, mama lor vitregă, cu patru ani mai mare decât ea, cunoscută cu numele nu atât de drăgăstos de Gail Ușuratică Chianese Flușuratică O'Rourke.

–O pauză de la ce? Îl întrebă Colleen. De la programările la spa? De la cumpărături? O pauză de la pauze?

–Nu știu. L-am rugat ca data viitoare să te sune direct pe tine pe mobil. Hei, Paulie, îți mai aduc ceva?

–Nu, mulțumesc, zise ea, dând să scoată o bancnotă de 10 dolari din buzunar.

–E din partea casei, îi spuseră Connor și Colleen în cor.

–Mulțumesc. Ea se ridică și se împiedică ușor de scaun. Con o apucă de brat, iar Paulie roși din nou. Bine. Mulțumesc, Coll. Ești cea mai tare! Și se făcu pierdută în frumoasa noapte de primăvară.

–O rezolv eu, spuse Colleen.

–Oh, Dumnezeu! mormăi Connor.

–Ce-i? Ai ceva împotriva mării iubiri?

–Mai trebuie să întreb!

Barul se golea. Trotuarele, puține câte erau, aveau tendința să se golească devreme în Manningsport. Connor se așeză lângă ea. Singurii clienți care rămăseseră în bar erau pompierii voluntari, care simțeau că O'Rourke era a doua lor casă.

–Con, tu crezi că mama și tata ne-au dat peste cap pe veci? Adică nu o să-și găsească nici unul din noi perechea?

Connor ridică din umeri. Detesta să vorbească despre părinții lor.

–Tu ar trebui să ieși cu cineva. Cu Jessica Dunn, poate. Sau cu Julianne de la bibliotecă. Sau mă ocup eu.

–Mai bine mă spânzur, dar îți mulțumesc.

–Dacă te spânzuri, îmi dai mie mașina ta? Ea îi aruncă o privire piezișă. Ce-mi ascunzi?

El făcu o grimasă, dar telepatia între frații gemeni era o realitate.

–Nu te ambala, da? Mă văd cu cineva.

–Ce? De când? Cu cine?

–Nu te ambala, Colleen!

–Ei bine, ești fratele meu geamăn, familia mea, colegul meu de muncă! Împărțim o casă!

–O altă greșeală epocală din viața mea.

–Connor, zise ea mai calmă, cum te vezi cu cineva, iar eu nu știu? Despre cine este vorba? De cât timp se întâmplă asta? De ce nu mi-ai spus?

–Tocmai din cauza asta. N-am vrut să o iei razna și să te apuci să-mi dai sfaturi ori să începi să te gândești la nume de bebeluși.

LIBRIS

We know
books

– Când am făcut eu asta?
– Acum o oră. L-ai spus lui Faith să-i pună copilului numele tău.
– Ei bine, și tu ai făcut la fel.
Fratele ei își încrucișă brațele la piept.
– Nu este nimic serios. Nu încă.
– Nu pot să cred că mi-ai ascuns asta. Dumnezeuule, cele trei minute pe care le ai în fața mea te-au distrus! Eu trebuia să mă nasc prima – și chiar așa ar fi fost dacă nu mă dădeai tu la o parte.
– Bine, am terminat discuția. Îi dai tu afară pe pompieri sau mă lași pe mine?
– Gata, fiecare la casa lui, oameni buni! Țipă Colleen, iar cei mai interesanți și curajoși bărbați din Manningsport se apucară să-și caute portofelele.
Dar era și Bryce Campbell acolo. Probabil sosise când era Colleen cu fetele. Se uita la pompieri cu o expresie aproape melancolică. Băieții. Nu-și reveneau niciodată după fiorii dați de primul camion de un roșu strălucitor.

Dar, după cum spune o vorbă, nu lăsa pe mâine ce poți face azi.
– Hei, Bryce, rosti ea și se îndreptă spre el.
– Bună, Colleen.
El o privi și îi zâmbi – da, Paulie avea dreptate. Bryce era drăguț. Nimic nou până aici.
– Cum se mai simte tatăl tău?
Joe Campbell cel zâmbăreț era unul dintre clienții preferați ai lui Colleen, chiar dacă nu mai trecuse așa de des în ultimul an.
– Foarte bine.

Bryce mai aruncă o privire spre pompierii care ieșeau de-a valma pe ușă, izbucnind în hohote de râs.
– Ar trebui să te înscrii la pompieri, spuse ea.
– Da. Mă îndoiesc că mama ar fi de acord cu asta. S-ar putea să mă rănesc.
– Dar probabil nu te-ai răni. Lucrează în condiții de siguranță excelente, chiar dacă sunt o mână de bufoni. Ea îi luă paharul gol și șterse barul în fața lui. Deci, Bryce, ieși cu cineva zilele astea?
Prietenos, el își arcui o sprânceană.
– Întrebi pentru tine?
– Nu.
– Aha! El făcu o grimasă zeflemitoare. Nu, cu nimeni în mod special. Totuși, nu m-ar deranja să am o iubită.
Totul avea să fie mult mai ușor decât i se păruse inițial lui Colleen.

– Serios? Cam care este genul tău de femeie?
– În afară de tine?
El îi făcu cu ochiul.
– Hai, să nu te aud! Răspunde la întrebare!
– Nu știu. Frumoasă. Păi, să fie... frumoasă, drăguță și sexy, știi?
Ca Faith Holland, poate ceva mai înaltă și mai slabă. Și nu-i spune lui Levi că ți-am zis asta, bine?
– Bryce Campbell. Să știi că aspectul fizic nu este totul pe lumea asta. Iar dacă omul avea o slăbiciune pentru Faith, care avea aerul unei vedete din anii '40, trebuia să fie cu mare băgare de seamă în privința lui Paulie. Ce zici despre personalitate?
– Să fie sociabilă. Cam ca mine. Cunoști pe cineva?
– Hm, nu-mi trece nimeni prin minte acum. De fapt, i se iviră patru femei în minte, dar Bryce era un bărbat tipic – nu știa de ce anume avea nevoie, știa doar ce îi plăcea. Dar o să mă gândesc, bine?
– Mulțumesc, Coll! Ești cea mai tare!
– E adevărat. Acum ieși, că închidem!
O jumătate de oră mai târziu, Colleen se apropie de clădirea victoriană, zugrăvită în nuanțe de galben și roșu, pe care o împărțea cu fratele ei. Un duplex, deci nu era chiar atât de disfuncțională pe cât părea. Connor plecase ceva mai devreme, iar luminile de la primul etaj erau stinse. Apartamentul lui Colleen se afla la etajul doi – o scară din spate ducea spre o terasă mică și ușa ei.
Se întrebă dacă această femeie misterioasă cu care se vedea fratele ei trecuse vreodată pe acasă.
– Toate bune, murmură ea în timp ce deschidea ușa. La urma urmei, avem pe cine iubi. Nu-i așa, Rufus?
O matahală de câine cenușiu și lățos, de vreo 70 de kilograme, încuviință vesel. Îl lăsă să se urce pe ea, îi mângâie blana cenușie și aspră, se uită cu subînțeles în ochii lui și apoi se desprinse din îmbrățișare.
– Cine vrea o prăjiturică? Noi? Eu vreau un Oreo, iar tu, frumosul meu concetățean, primești un biscuit pentru căței.
Un fraier îl cumpărase pe Rufus când era pui, apoi, surpriza surprizelor, aflase că rasa lui creștea, în general, un pic mai mare. Dar ce pierduse idolul câștigase ea pentru că, după cum prea bine bănuise Bryce Campbell, Rufus și Colleen erau suflete-pereche.
Sună la Rushing Creek și vorbi cu Joanie, infirmiera de noapte care se ocupa de aripa în care stătea bunicul ei, și află că bătrânul avea o noapte liniștită. Apoi, cu un oftat, scoase biscuitii, îi puse prăjiturica lui Rufus pe bot înainte de a-l lăsa să o înhațe, apoi se aruncă pe canapea

IBDIS

We know

books

Iuând cutia de Oreo alături. Pentru că, ce-i drept, nimeni în lumea asta nu mânca un singur Oreo.

Dragostea plutea în aer. De fapt, era peste tot în jurul ei: Faith și Levi așteptând un copil; Honor și Tom urmând a se căsători; Brandy și Ted logodiți. Paulie și Bryce – o poveste complicată din mai multe motive, dar o șansă pentru Colleen să facă un bine.

Connor și cineva.

Acesta era cel mai mare junghi care nu-i dădea pace. Desigur, de-a lungul anilor, Colleen l-ar fi vândut de nenumărate ori bucuroasă pe Connor la circ (și, de fapt, chiar îl dăduse spre adopție când aveau vreo 12 ani, după ce el anunțase în gura mare la cantină că ei îi venise menstruația). În perioada urâtă a divorțului cumplit și teribil dintre părinții lor, ea și Connor se apropiaseră mai mult ca niciodată. Adesea, li se întâmpla să se sune ori își trimiteau mesaje în același timp. Se vedeau în fiecare zi.

Era ciudat să-și închipuie fratele gemăn însurat, la casa lui, tată. Bineînțeles, își dorea din toată inima ca el să fie fericit. Doar că își imaginase mereu acest lucru într-un viitor fericit și îndepărtat, în care ea putea avea un soț minunat și copii adorabili.

Dar imaginea aceasta fusese mereu învăluită în aura unui vis, ca o imagine supraexpusă, de parcă soarele ar fi strălucit prea puternic, iar chipul soțului rămânea neclar în fotografie.

Existase o vreme când știuse exact cui îi aparținea acel chip, care nu fusese deloc neclar.

2

– Mama spune că ai un blocaj emoțional.

Vocea veni dinspre copila care stătea în pragul ușii biroului pe care Lucas Campbell îl ocupa la Forbes Properties. O fetiță ca un ghemotoc. Mai exact, una dintre cele patru nepoate pe care le avea.

– Adorabil. Credeam că ți-am interzis să vii în vizită, zise Lucas. Apăsă interfonul ca să facă legătura cu asistenta lui. Susan, te rog sună la Securitate și roagă-i să o conducă pe nepoata mea afară din clădire.

– Are 5 ani, spuse Susan.

– Să ne trimită o echipă întreagă.

Chloe zâmbi, dezvăluindu-și strungăreața mare. Probabil era prea devreme pentru proteze dentare.

– Mama spune că ești *constiplat*.

– Aici trebuie să fii de acord, spuse Susan, apoi închise brusc.

El aruncă o privire lungă spre nepoata lui.

– Corect este *constipat*. Dacă tot ai de gând să vorbești despre mine, trebuie să te perfecționezi. Ce faci aici? Nu te-am plătit ca să nu mă mai deranjezi?

– Am cheltuit banii de la tine.

– Și?

– Și dă-mi mai mult!

Copila avea sufletul unei soții-trofeu din Beverly Hills.

Veni sărind spre el și i se urcă în poală.

– Să nu crezi că spectacolul ăsta de afecțiune o să-ți aducă vreun punct în plus, mormăi el.

– La ce te uiți? Întrebă Chloe, lipindu-se cu spatele de el.

– Domnul Forbes construiește un nou zgârie-nori, rosti el.

– Vreau să stau în penthouse.

– Ești lefteră. Și menționez că n-ai nici o șansă să mai faci rost de bani. Nici măcar nu știi să conduci. Nu prea bine, în orice caz.

Cuvintele lui provocară un chicotit, iar Lucas zâmbi în părul nepoatei lui.

– Ai cumva o printesă pe aici, pe undeva? se auzi o voce.

– Bună, Frank! Chloe coborî valvârtej din poala lui Lucas și se grăbi spre picioarele lui Frank Forbes. Unchiul Lucas mi-a arătat noul tău zgârie-nori și vreau să stau în penthouse!

Frank o ridică pe Chloe în brațe și râse.

– Ei bine, poți să rămâi peste noapte înainte să-l vindem, ce zici? Cu surorile tale?

– Uraaa!

– Fetițo, oricare ar fi numele tău, du-te la Susan și zi-i să te lase să răspunzi la telefoane, spuse Lucas. Poți să fii șefa ei până când vine mama ta să te ia.

Steph, sora mai mare a lui Lucas, lucra la contabilitate, șapte etaje mai jos, și o trimitea adesea pe fetița ei cea mică să-i dea bătăi de cap. Chloe se ducea la grădinița pe care Forbes o punea la dispoziția angajaților. Cara, Tiffany și Mercedes – surorile lui Chloe – fuseseră înscrise în același program, chiar dacă gemenele, la 14 ani, și Mercedes, la 16 ani, erau foarte mature.

Chloe o luă la fugă spre recepție, promisiunea puterii fiind cea mai bună mită pentru ea.

– Când putem s-o angajăm? întrebă Frank, așezându-se pe scaunul de piele din fața biroului lui Lucas.

Lucas zâmbi și așteptă. În ultimele zile, Frank trecea pe la el ca să discute despre un singur lucru – motivele pentru care trebuia să rămână la Forbes Properties și să nu plece, cum avea de gând să facă, după ce terminau un zgârie-nori numit Cambria. Dar Lucas își încheiase treaba aici, oricât ar fi fost de recunoscător. Frank Forbes, șeful și fostul lui socru (și, da, avea legătură cu *acel* Forbes) fusese foarte bun cu el.

– Mi-aș dori să rămâi, fiule, zise el aproape ca la un semnal. Nu trebuie să pleci.

– Mulțumesc. Dar cred că este timpul. A trecut deja prea mult.

Frank oftă.

– Poate. Totuși, nu o să mai fie la fel fără tine.

Adevărul era că lui Lucas încă îi venea greu să creadă că lucra aici – el, un copil din Sud, lua liftul până la etajul 53 în fiecare zi. Începuse să lucreze pentru Forbes Properties după primul an de facultate, în vară, ocupându-se de munca de jos de pe șantier, mai ales făcând ordine după tâmplari și electricieni, cărând materiale de colo-colo, apoi croindu-și drum pe scara ierarhică și fiindu-i permis să bată cuie și să taie lemne.

Patru ani mai târziu, fusese promovât, primise un pachet de servicii medicale și o titulatură.

Așa se întâmpla când te culcai cu fiica șefului.

Și, chiar dacă Frank îl iertase pentru această imprudență, se purtase mult mai bine decât merita și îl făcuse să se simtă cu adevărat parte din familie – și nu doar pe el, ci și pe Steph și fetele ei, dar Lucas nu mai putea rămâne. Își plătitise cu vârf și îndesat datoria pe care o avea față de familia Forbes.

– Te-ai mai văzut cu fiica mea în ultima vreme? îl întrebă Frank.

– Am luat cina aseară.

Urmă o pauză.

– Arată bine, nu crezi?

– Da.

Interfonul lui Lucas bâzâi.

– Un telefon pentru tine pe linia trei, se auzi vocea lui Chloe.

– Avem vreun nume? o întrebă Lucas.

– Nu, răspunse ea. Descurcă-te!

Frank zâmbi.

– Ne vedem mai târziu, fiule.

– Mulțumesc, Frank.

El așteptă până când plecă Frank. Fără îndoială, omul avea să se oprească la Chloe, care nu se mai oprea din cucerit suflete, ca o micuță împielită.

– Lucas Campbell, spuse el la telefon.

– Lucas? Sunt Joe.

– Bună, unchiule Joe, spuse el. Ce mai faci?

Urmă o pauză.

– Nu atât de bine, amice.

Ceva tresări în pieptul lui Lucas.

– Ești bine?

– Ei bine, tumora se face tot mai mare și cred că mi-ar plăcea să... știi tu. Să-mi închei conturile.

Cuvintele parcă reverberară înăuntrul lui. Lucas se uită pe fereastră, cu privirea pierdută în zare spre clădirea Sears, Centrul Aon.

– Ce pot face, Joe? întrebă el, apoi își dresă glasul.

– Poți să vii acasă până să se întâmple? Lui Bryce o să-i fie greu. Și mai sunt câteva treburi la care vreau să mă ajuti.

– Desigur.

În ultimele optsprezece luni, Joe făcuse dializă. La început o dată pe săptămână, apoi de două ori, iar acum o dată la două zile. Boala de rinichi îl epuiza, dar dializa îl putea menține în viață pe termen nedefinit.

Din păcate, o examinare de rutină dezvăluise ceva mult mai grav – un cancer pulmonar în stadiul al patrulea, care avea să-l doboare cu mult înainte de insuficiența renală, iar Joe voia să moară așa cum voia el, atât cât se putea.

Joe era singurul lui unchi, fratele mai mare al răposatului său tată. Soția lui Joe, Didi, nu era genul de femeie grijulie. Bryce, fiul lor, era un copil mare, lipsit de orice urmă de pragmatism. Nu semăna deloc cu Lucas, chiar dacă erau aproape de-o seamă.

– Bryce mai lucrează la crământ? îl întrebă el.

Vărul lui își găsisse de muncă la una dintre nenumăratele podgorii micuțe din zona Lacurilor Finger, unde locuiau Joe și Didi.

– Nu, și-a dat demisia. Nu era pentru el, zise Joe.

Ah! Lucas încercă să-și amintească dacă Bryce lucrase vreodată undeva mai mult de trei luni, dar nu reuși.

– Mi-ar plăcea să-l văd la casa lui cât mai repede, adăugă Joe. Știi tu. Angajat. Fericit. Stabil.

„Adult“, se gândi Lucas. Vorbise cu Bryce cu câteva săptămâni în urmă, dar discutaseră mai mult despre White Sox.